

[Chr. Nielsen.]

mål, vil jeg gerne sige, at de ærede ordførere skal nu ikke være altfor sikre på, at det vil ske. Den instans, der i sidste ende kommer til at tale et afgørende ord med i den sag, er de arbejdsløse selv. Vi har jo i hvert fald oplevet den lykke, at de arbejdsløse i de senere vintre stærkere og stærkere har mobiliseret deres kræfter og har gennemtriumfet adskillige krav i kommunerne ud over landet, og jeg er ikke i tvivl om, at de arbejdsløse også i den kommende vinter overfor regeringen og rigsdagen klart og tydeligt vil fastslå, at man ikke er færdig med at diskutere brændselshjælp.

Steffensen: Hermed skal mit parti give tilslutning til det foreliggende lovforslag, der jo betegner en hjælp til de arbejdsløse. Vi ved allesammen, at arbejdsløshed er en slem ting, og jeg vil gerne stærkt understrege, at det, vi først og fremmest må sætte ind overfor, er arbejdsløsheden selv. Det er godt nok, at vi kan hjælpe, når arbejdsløsheden kommer, men det mest effektive er jo at forsøge at holde arbejdsløsheden borte. Der er måske udsigt til en stigning i arbejdsløsheden, men det er vanskeligt at forudsige noget herom. For de menneskers vedkommende, de gamle og invaliderne, som vi har talt om tidligere i dag, gælder noget tilsvarende, nemlig at vi må gøre noget positivt, inden nøden kommer. De bør have mulighed for i deres velmagts dage gennem en folkeforsikring at kunne forsikre sig med henblik på alderdommen, så at langt mere betryggende kår sikres dem, end det kan ske ved de lovforslag, vi her behandler. Disse love er nødvendige, de arbejdsløse og de gamle må ikke lide nød, men det er årsagen til denne nød, som jeg for mit vedkommende først og fremmest vil sætte ind overfor. Men indtil det er sket, må vi yde dem den hjælp, de kan gøre krav på.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensens): Jeg takker de fem ærede ordførere, der har givet tilslutning til lovforslaget. Det glædede mig, at man fra alle sider gav tilslutning til det principielle i lovforslaget, nemlig indarbejdelse af brændselshjælpen på forsikringsmæssig basis i loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring.

Til den sidste ærede ordfører vil jeg gerne have lov til at understrege det, som den ærede ordfører også selv fremførte, at det er et ganske rigtigt synspunkt, at man på sociallovgivningens område bør tilstræbe

en forsikringsmæssig basis. I den situation, vi nu er i, vil man jo med hensyn til arbejdsløshedsforsikringen stille sig nogenlunde således, at det offentlige vel af de ca. 200 mill. kr., som arbejdsløshedskasserne administrerer, vil afholde udgiften til op mod halvdelen eller ca. 100 mill. kr. for at skabe basis for en forsikringsordning. Hvis man ser på den ydelse, som stilles til rådighed for disse kasser på brændselshjælpens område, kan man stort set gøre det op på den måde, at af de 660 000 fagorganiserede arbejdere — for at nævne et rundt tal — vil vel i alt fald de 400 000 holdes udenfor særbestemmelsen, der gælder for vanskeligt stillede kasser, medens de øvrige kasser, for langt den overvejende dels vedkommende arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse og 5—6 mindre kasser, vil nyde godt af den særbestemmelse, der giver dem en langt bedre refusionsordning vedrørende brændselshjælpen. Derfor kan man jo sige, at man ikke helt og fuldt er levet op til forsikringsprincippet, men jeg synes i allerhøjeste grad — som det ærede medlem hr. Melchior Kjeldsen meget stærkt understregede det —, at det foreliggende forslag betegner et fremskridt i forhold til den stilling, vi stod i efter de senere års drøftelser her på rigsdagen, under hvilke man søgte at byde over. Det bedste eksempel på overbud har vi vist haft i år, hvor vi startede med et lovforslag, der efterfulgtes af et andet og mere vidtgående, som derefter fulgtes af et tredje, som ender oppe i skyerne, nemlig det af det ærede medlem hr. Chr. Niensens parti fremsatte lovforslag. Jeg mener derfor, det er en forsvarelig, rigtig og god lovgivning, vi her gennemfører, ligesom jeg håber, at den vil skabe ro om spørgsmålet fremover.

Jeg skal ikke ofre mange ord på det ærede medlem hr. Chr. Niensens systematiske kritik. Den kritik ligger fast, der ved er der ikke noget at gøre; det ærede medlem har jo ret til at kritisere, og vi har pligt til at høre på det, men derfor er der heller ingen grund til, hver gang det ærede medlem kommer frem med sin kritik, at gå ind i en stor principiel drøftelse med ham. Jeg synes dog, vi overfor det ærede medlems kritik har lov til at sige, at vi i allerhøjeste grad kan være den behandling bekendt, som man fra det offentliges side giver arbejdsløshedskasserne og dermed de personer, som uforskyldt er blevet arbejdsløse. Jeg er selvfølgelig ganske enig i — det manglede bare —, at man hellere skal give folk arbejde end understøttelse. Jeg skal ikke komme ind på, hvad der kan hindre